

Episode #9 – Birkos Krias Shma

Timely Torah, May 8th 2022

יוצר המאורות • הבוחר בעמו ישראל באהבה • גאל ישראל
מעריב ערבים • אוהב עמו ישראל • גאל ישראל • שומר עמו ישראל לעד

The WHY

Where do the Birkos Krias Shma come from?

1. Mishna, Brachos 11a

מתני' בשחר מְבָרַךְ שְׁמַיִם לְפָנֶיהָ וְאֶחָד לְאַחֲרֶיהָ. וּבְעֶרְבַּי מְבָרַךְ שְׁמַיִם לְפָנֶיהָ וְשְׁמַיִם לְאַחֲרֶיהָ. אֶחָד אֲרוּכָה וְאֶחָד קְצָרָה.
MISHNA: From the laws of the recitation of *Shema* itself, the mishna proceeds to discuss the blessings recited in conjunction with *Shema*. Here, the order is established: **In the morning** when reciting *Shema*, **one recites two blessings beforehand**, the first on the radiant lights and the second the blessing on the love of Torah, **and one thereafter**, which begins with: True and Firm [*emet veyatziv*]. **And in the evening one recites two blessings beforehand**, on the radiant lights and on the love of God, **and two thereafter**, the blessing of redemption: True and Faithful [*emet ve'emuna*], and the blessing: Help us lie down. With regard to the blessing: True and Faithful, **whether** one recites it in its **long** formula **and whether** one recites it in its **short** formula, he fulfills his obligation (*Tosafot*).

מקום שאמרו להאריך — אינו רשאי לקצר, לקצר — אינו רשאי להאריך. לקתום — אינו רשאי שלא לקתום, שלא לקתום — אינו רשאי לקתום.

However, the general principle is: **Where the Sages said to recite a long blessing, one may not shorten it, and so too, wherever they said to recite a short blessing, one may not lengthen it.** Where the Sages said that a blessing **must conclude** with a second blessing at the end, **he may not fail to conclude** with that blessing. Similarly, if the Sages said that a blessing must **not conclude** with a second blessing, **one may not conclude** with a blessing.

2. Tehillim 119:164

שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך:

I praise You seven times each day for Your just rules.

3. Tur, OC 58

וקורין ק"ש ומברכין שתים לפנייה ואחת לאחרייה ובערב שתים לפנייה ושתים לאחרייה וסמכום על פסוק) [תהלים קי"ט](#) (שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך

4. Aruch Hashulchan OC 236:1

והכי פירושו: "שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך", דקריאת שמע הוא המשפט הצדק, שיש בה עול מלכות שמים ועול מצות. ואף שכבר כתבנו בשם הגאונים דברכות אלו לא על הקריאת שמע נתקנו, אבל מכל מקום חכמים סמכום לקריאת שמע לפנייה ולאחרייה וכך היתה עיקר התקנה. ועוד איתא שם: דכל המקיים "שבע ביום הללתיך" כאלו מקיים "והגית בו יומם ולילה" ע"ש. ונראה לי הטעם משום דמקודם כתיב: "תורתך אהבתי" ואחר כך כתיב גם כן "שלום רב לאוהבי תורתך". ומזה גם כן ראייה דמיירי בברכות של קריאת שמע, שיש בהם אהבת התורה באהבה רבה של שחרית וב'אהבת עולם' של ערבית.

What is Yotzer Hameoros about?

5. TB Brachos 11a-b

גמ' מאי מברך?

GEMARA: The Gemara begins by determining the formula of the two blessings preceding the morning *Shema*. The Gemara asks: **What blessing does one recite?**

אמר רבי יעקב אמר רבי אושעיא: "יוצר אור ובורא חשך".

Rabbi Ya'akov said in the name of Rabbi Oshaya: The blessing focuses on the verse: **"Who forms light and creates darkness, Who makes peace and creates evil, I am the Lord Who does all these things"** ([Isaiah 45:7](#)).

לימא: "יוצר אור ובורא נוגה"!

With regard to this formula of the blessing, the Gemara asks: **Let him say** the following formula instead: **Who forms light and creates brightness**, so as not to mention darkness, which has negative connotations.

בדכתיב קאמרין.

The Gemara answers: **We say** the blessing **as the verse is written** in the Bible and do not alter the formula that appears in the verse.

אלא מעתה "עשה שלום ובורא רע", מי קא אמרינן בדכתיב?! אלא כתיב "רע" וקרין "הפל" לישנא מעליא, הכא נמי לימא "נוגה", לישנא מעליא!

The Gemara strongly objects: **But if so**, what about the continuation of the verse: **"Who makes peace and creates evil"**? **Do we say this blessing as it is written** in the Bible? **Rather, it is written evil and we**

euphemistically recite the blessing **all things** to avoid mention of evil. **Here, too, let us euphemistically say brightness** instead of darkness.

אלא אומר רבא: כדי להזכיר מדת יום בלילה ומדת לילה ביום.

Rather, Rava said: The reason we recite: “Who creates darkness” is **in order to mention the attribute of day at night and the attribute of night during the day**, and thereby unify day and night as different parts of a single entity.

6. Shulchan Aruch 59:1

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם יוצר אור ובורא חושך תיקנו להזכיר מדת לילה ביום להוציא מלב האפיקורסים שאומרי' שמי שברא אור לא ברא חושך :

Laws of the First Blessing - Of "Who Forms" - and in it are 5 Se-efim [The blessing of] "Blessed are you Hashem our Lord who forms light and creates darkness" was established to mention the attribute of darkness during the day to address the claim of heretics who say that "The one who created light did not create darkness."

7. Siddur of Rav Kook

According to Rav Kook, the relation of the text of the prayer to that of the prophecy is exactly the reverse of what we have generally been led to believe. Most of us assume that Isaiah spoke truth itself and that the Rabbis, in formulating the prayer, “toned down,” ameliorated or even censored that truth, substituting a euphemism “all” for Isaiah’s unflinching “evil.” Comes Rav Kook and tells us the exact opposite. The ultimate truth is that formulated by the Sages, the Men of the Great Assembly: In reality there is no evil. Once evil has been grasped as part of the totality of existence, it disappears from our vision. It was the Prophet Isaiah, who for the purposes of moral exhortation in combating philosophies that would deny pure monotheism, overstated the case for evil, couching reality in terms convenient to the common perception of man.

Why is there Kedusha in the first one?

8. TB, Chagigah 14a

אמר ליה **שמואל לחייא בר רב**: בר ארניא! תא אימא לך מילתא מהני מילי מעלייתא דהנה אומר אבוב: פל יומא ויומא נבראין מלאכי השרת מנהר דינור, ואמרי שירה ובטלי, שנאמר: "חדשים לבקרים רבה אמונתך". ופליגא דרבי שמואל בר נחמני. דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: כל דיבור ודיבור שיוצא מפי הקדוש ברוך הוא נברא ממנו מלאך אחד, שנאמר: "בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם".

Shmuel said to Hiyva bar Rav: Son of great ones, come and I will tell you something of the great things that your father would say: Each and every day, ministering angels are created from the River Dinur, and they recite song to God and then immediately cease to exist, as it is stated: “They are new every morning; great is Your faithfulness” ([Lamentations 3:23](#)), indicating that new angels praise God each morning. The Gemara comments: **And this opinion disagrees with that of Rabbi Shmuel bar Nahmani, as Rabbi Shmuel bar Nahmani said that Rabbi Yonatan said:** With each and every word that emerges from the mouth of the Holy One, Blessed be He, an angel is created, as it is stated: “By the word of the Lord the heavens were made, and by the breath of His mouth all their hosts” ([Psalms 33:6](#)). The hosts of heaven are the angels, who, he claims, are created from the mouth of God, rather than from the River Dinur.

9. Siddur Avodat Halev

Kedusha was inserted at this point so as to rebut those who contended that after God created the heavenly bodies He left the governance of the world to them. By proclaiming "the entire world is filled with His glory," we affirm that His providence continues unabated in our midst even though He is hidden from view (Abudarham).

10. Siddur of Rav Hirsch

unison, they reverently proclaim: "Holy, holy, holy". However, according to the commentary of Jonathan, which we also add in the קדושה וסדרא (ובא לציון גואל) the declaration קדוש, קדוש, קדוש does not indicate degrees of heightened intensity to make us conceive of God's holiness as being at

an ever more exalted distance from ourselves. Rather, it should indicate to us that the Lord is holy not only in the highest of the high places, but also here on earth, and that He wishes to be hallowed also in this world which He had expressly created for the purpose of His sanctification so that, upon it, His holy will might receive unconditional obedience and attain supreme sovereignty. For all that which fills the earth constitutes a revelation of His glory. ברוך כבוד Wherever the glory of God may dwell, it always demands that it be "blessed" from the place where it dwells, wherever that may be, and that it receive homage everywhere in the form of the fulfillment of the Divine will.

What is Bocher Amo Yisrael B'Ahava about?

11. TB Brachos 11b

ואידך מאי היא? אמר רב יהודה אמר שמואל: "אהבה רבה". וכן אורי ליה רבי אלעזר לרבי פדת בריה, "אהבה רבה".

The Gemara asks: **And what is the formula of the other blessing recited before *Shema*? Rav Yehuda said in the name of Shmuel: An abounding love [ahava rabba]. And Rabbi Elazar instructed his son, Rabbi Pedat, to also say: An abounding love.**

תנא נמי הכי: אין אומרים "אהבת עולם", אלא "אהבה רבה". ורבנן אמרי אהבת עולם, וכן הוא אומר: "ואהבת עולם אהבתיה על כן משכתיך חסד".

That was also taught in a baraita: One does not recite: An eternal love [ahavat olam]; rather, one recites: An abounding love. And the Rabbis say that one recites: An eternal love, and so it says: "And an eternal love I have loved you, therefore I have drawn you with kindness" (Jeremiah 31:2).

12. Koren Rav Soloveitchik Siddur

וְלֹא נִבּוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד So that we may never be ashamed. The fear of humiliation is very pronounced in the Jewish religious consciousness. We live in an interim period of Jewish history where the destination and finale have not been realized. We await affirmation of our beliefs in the Messianic era.

Our doubts can only be resolved through utmost faith in our historical process as a teleological goal. We live in anticipation but also face the fear that we might fail. This fear is not a result of skepticism or agnosticism, but because of our passionate, God-seeking soul. Because of our love and devotion, we fear the worst. The most dreadful of all terror is defeat due to a mischievous historical process.

A mother who hugs her child is sometimes suddenly gripped by a fear of losing her baby. Love always involves doubt and fear. One who has complete confidence in his own virtue will probably never enter the World to Come. When one loves someone dearly, one worries that some fiend may be lurking in the dark to take the loved one away. It is an inverted emotion. Out of this feeling comes the cry וְלֹא נִבּוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד, a plea to God that we should not fail in the face of the historical process.

13. Rambam Sefer HaMada chapter 2

א. הא-ל הנכבד והנורא הזה מצוה לאהבו וליראה אותו שנאמר "ואהבת את ה' א-לקיך ונאמר את ה' א-לקיך תירא."

ב. והיאך היא הדרך לאהבתו ויראתו בשעה שיתבונן האדם במעשיו וברואיו הנפלאים הגדולים ויראה מהן חכמתו שאין לה ערך ולא קץ מיד הוא אוהב ומשבח ומפאר ומתאוה תאוה גדולה לידע השם הגדול כמו שאמר דוד "צמאה נפשי לא-לקים לא-ל חי."

It is a mitzvah to love and fear this glorious and awesome God, as [Deuteronomy 6:5] states: "And you shall love God, your Lord" and, as [Deuteronomy 6:13] states: "Fear God, your Lord."

What is the path [to attain] love and fear of Him? When a person contemplates His wondrous and great deeds and creations and appreciates His infinite wisdom that surpasses all comparison, he will immediately love, praise, and glorify [Him], yearning with tremendous desire to know [God's] great name, as David stated: "My soul thirsts for the Lord, for the living God" [Psalms 42:3]...

14. Rambam Sefer Hamitzvot, Mitzva 3

והמצוה השלישית היא שצונו לאהבו יתעלה וזה שנתבונן ונשכיל מצותיו ופעולותיו עד שנשיגהו ונתענג בהשגתו תכלית התענוג וזאת היא האהבה המחוייבת. ולשון סיפרי (פ' שמע) לפי שנאמר "ואהבת את ה' א-לקיך" איני יודע כיצד אוהב את המקום תלמוד לומר "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך" שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם.

The Third commandment is that we are commanded to love Him. This is [its intent] that we should contemplate and understand His commandments and actions until we understand them and take pleasure in our understanding... How does one love God? The verse teaches us "and these words that I command you today, shall be on your heart..." ...

The first (continuing the theme of the *Pesukei DeZimra*) is about creation, renewed daily. The second אַהֲבָה רַבָּה (“You have loved us”) is about revelation: the Torah, given in love. The third אֱמֶת וַיֵּצִיב (“True and firm”) is about redemption.

Are they related to Krias Shma?

16. Aruch Hashulchan 59:2

וּכְתַב הַרְשָׁב"א בְּתוֹבָה (סימן מ"ז) דְּבִרְכוֹת שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע אֵינָם בְּרִכוֹת שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע מִמֶּשׁ, כְּבִרְכַת הַתּוֹרָה וְכְבִרְכַת הַמִּצְוֹת. שֶׁאִם כֵּן הֵיחָד לִנוּ לְבָרֵךְ "לְקִרְוֵא אֶת שְׁמַע", כְּמוֹ שְׂמִבְרָכִים עַל קְרִיאַת הַתּוֹרָה וְעַל קְרִיאַת הַמַּגִּילָה. אֲלֵא שֶׁבְּרִכוֹתֵיהֶן נִתְקַנּוּ בְּפָנֵי עֲצֻמָּן, אֲלֵא שֶׁתְּקַנּוּ לְאוֹמְרֵם לְפָנֵי קְרִיאַת שְׁמַע וְלֹאֲחֵרִיָּה. וְכֵן הִסְכִּימוּ הַגְּאוֹנִים. וּלְפִיכֵךְ מִי שֶׁקָּרָא קְרִיאַת שְׁמַע בְּלֹא בְּרִכוֹתֶיהָ – חֹזֵר וְאוֹמֵר בְּרִכוֹתֶיהָ בְּפָנֵי עֲצֻמָּן... עַד כֹּאן לְשׁוֹנוֹ. וּמִיָּהוּ הַקּוֹרֵא קְרִיאַת שְׁמַע בְּלֹא בְּרִכוֹתֶיהָ – אַחֵר כֵּךְ קוֹרֵא גַם קְרִיאַת שְׁמַע עִם הַבְּרִכוֹת, כְּמִבּוֹאֵר בִּירוּשָׁלַי שֶׁהִבְאֵנוּ בְּסִימָן הַקּוֹדֵם סֵעִיף כ. וְכֵן הוּא הַמְנַהֵג הַפְּשׁוּט, וְכֵן מוֹכַח מִמָּה שֶׁכְּתַבְתִּי בְּסוּף סִימָן מ"ו, עֵינֵי שֶׁם.

17. Koren Rav Soloveitchik Siddur

THE SHEMA AND ITS BLESSINGS

Maimonides rules that the blessings surrounding the Shema are different from other blessings. In general, one who deviates from the established text of blessings is mistaken but need not repeat the blessings correctly (*MT, Hilkhot Berakhot* 1:5). One who changes the Shema’s blessings, however, is required to repeat them in their proper form (*MT, Hilkhot Keriat Shema* 1:7). The blessings before and after the Shema are unique; they form one integral entity with the Shema itself and mirror its themes. For example, the phrase “כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרֹת” For it is He alone who does mighty deeds” in the first blessing echoes the theme of God’s singularity in the first paragraph of Shema, while the phrase “וְכֹלֶם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם” All accept on themselves...the yoke of the kingdom of Heaven” earlier in that blessing reflects the acceptance of divine sovereignty, so central to the recitation of the beginning of the Shema. The theme of the second blessing before the Shema, which speaks of the significance of Torah and mitzvot, parallels the second paragraph of the Shema which likewise stresses fulfilling the Torah

and keeping the mitzvot, and the theme of remembering the exodus from Egypt in the third paragraph of Shema is reflected in the blessing which follows the Shema, speaking of the redemption of Israel.

Unless one recites the blessings of the Shema, one has not completely fulfilled the mitzva of reciting the Shema itself. Rav Hayyim Soloveitchik was therefore of the view that it is preferable to recite the Shema with its blessings at the proper time when there is no *minyan*, than to omit the blessings and then later recite the Shema and its blessings together with a *minyan*.

What is Goel Yisrael about?

18. TB Brachos 4b

אָמַר מַר, קוֹרֵא קְרִיאַת שְׁמַע וּמִתְפַּלֵּל. מְסִייעַ לִיָּה לְרַבִּי יוֹחֲנָן. דְּאָמַר רַבִּי יוֹחֲנָן: אֵיזְהוּ בֶן הָעוֹלָם הַבָּא — זֶה הַסּוֹמֵךְ גְּאוּלָּה לְתַפְלָה שֶׁל עֶרְבִית. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי אוֹמֵר: תְּפִלוֹת בְּאֶמְצַע תִּקְנוּם.

In this *baraita*, the Master said that when one returns from work in the evening, he enters the synagogue, recites *Shema*, and prays. From this *baraita*, we see that at night, just as during the day, one first recites *Shema* and then prays. This supports the opinion of Rabbi Yohanan, as Rabbi Yohanan said: Who is assured of a place in the World-to-Come? It is one who juxtaposes the blessing of redemption, recited after *Shema*, to the evening prayer. Rabbi Yehoshua ben Levi says: The prayers were instituted to be recited between the two recitations of *Shema*. According to Rabbi Yehoshua ben Levi, one recites the

morning *Shema*, then recites all of the prayers and only after the recitation of the evening prayer does he recite the evening *Shema*.

במאי קא מפלגי ?

Although the practical difference between these two positions is clear, the Gemara seeks to determine: **With regard to what do they disagree?** What is the basis of their argument?

אי בעית אימא קרא, אי בעית אימא סברא .

The Gemara answers: **If you wish, say** that they disagree over the interpretation of **a verse**; **if you wish, say** instead that they disagree on a point of **logic**.

אי בעית אימא סברא .

If you say that they disagree on a point of **logic**, then the argument relates to the redemption recited after *Shema*, whose focus is the exodus from Egypt, the first redemption. The question is whether that redemption began at night, which would render it appropriate to juxtapose redemption to the blessing of the evening prayers as well, in prayer for immediate redemption. Or, perhaps, the redemption from Egypt only began during the day.

דבבי יוחנן סבר גאולה מאורתא נמי הוי, אלא גאולה מעלייתא לא הוה אלא עד צפרא. ורבי יהושע בן לוי סבר פינון דלא הוה אלא מצפרא — לא הוה גאולה מעלייתא .

Rabbi Yoḥanan holds: Redemption occurred in the evening as well; however, the full-fledged redemption was only in the morning. Since the redemption began in the evening, it is appropriate to juxtapose the blessing of redemption to the daily evening prayer. **Rabbi Yehoshua ben Levi**, on the other hand, **holds: Since full-fledged redemption only occurred in the morning**, and the redemption of the previous evening **was not a full-fledged redemption**, there is no need to juxtapose the blessing of redemption to the evening prayer.

ואיבעית אימא קרא, ושניהם מקרא אחד דרשו, דכתיב "בשכבה ובקומה" .

And if you wish, say instead that the dispute between Rabbi Yoḥanan and Rabbi Yehoshua ben Levi is not a difference over a point of logic, but over the interpretation of **a verse**. **Both derived their opinions from the same verse: "When you lie down, and when you rise."** Both interpreted that the juxtaposition in this verse of the recitation of *Shema* at night and the recitation of *Shema* in the morning draws a parallel between them.

רבי יוחנן סבר: מקיש שכבה לקימה, מה קימה — קריאת שמע ואחר כך תפלה. רבי יהושע בן לוי סבר: מקיש שכבה לקימה: מה קימה — קריאת שמע סמוך למטותו, אף שכבה נמי — קריאת שמע סמוך למטותו .

Rabbi Yoḥanan holds: The verse **juxtaposes lying down and rising. Just as when one rises, the recitation of *Shema* is followed by prayer**, as everyone agrees that in the morning one juxtaposes redemption to the morning prayer, **so too, when one lies down, the recitation of *Shema* is followed by prayer. And Rabbi Yehoshua ben Levi maintains:** The verse **juxtaposes lying down and rising** in a different sense. **Just as when one rises**, he recites *Shema* **adjacent to rising from his bed**, as the verse, when you rise, means when one awakens, **so too when one lies down, he recites *Shema* adjacent to lying down in**

his bed. Therefore, the recitation of the evening *Shema* should be performed as close as possible to the moment when one actually lies down.

19. Ein Aya, ad loc.

יט. דא"ר יוחנן, איזהו בן עולם הבא זה הסומך גאולה לתפילה של ערבית. יש בזה רמז, כי שחרית ואור היום מורה על זמן שהאדם בהצלחה ואורה, וערבית וחושך על הזמן שהאדם נתון בצרה ויגון. כמש"כ בשמואל¹: "וילך הוא ושני אנשים עמו ויבאו אל האשה לילה", ודרשו חז"ל² שחשך להם כלילה. והנה בא ללמדנו שעיקר עבודת האדם תהי' למען כבוד השם יתברך והתיקון הכללי, כדברי תנא דבי אלי³ הנודעים, כל ת"ח כו' ומתאנה על כבודו של הקב"ה וכבודן של ישראל. והנה מי שמצדו אין חסר לו דבר, לאיש כזה אין כבוד כ"כ שתהי' עיקר תפילתו לכבוד השי"ת, מה שא"כ בשעת דחקו של אדם, אז הוא צריך התחזקות, שאע"פ שחסרים לו הרבה עניניו הפרטים, מ"מ לא יהי' כל דבר נחשב אצלו לעומת כבודו של הקב"ה. ע"כ אמר איזהו בן עוה"ב, זה הסומך גאולה לתפילה של ערבית, לרמז, שאפי' בשעה שחושך לו מצדו, מ"מ תהי' תפילתו סמוכה לענין הגאולה, שהיא עוסקת בתשועת הכלל שהוא כבודו של הקב"ה וכבודן של ישראל.

Why are the night Brachos different?

20. TB Brachos 12a

אמר רבה בר חיננא סבא משמיה דרב: פל שלא אמר "אמת ונציב" שחרית, ו"אמת ואמונה" ערבית — לא יצא ידי חובתו, שנאמר: "להגיד בפקר חסדך ואמונתך בלילות".

Rabba bar Ḥinnana Sava said in the name of **Ray**: One who did not recite: True and Firm [*emet veyatziv*] at the beginning of the blessing of redemption that follows *Shema* in the morning prayer, and: True and Trustworthy [*emet ve'emuna*] in the evening prayer, he did not fulfill his obligation. An allusion to the difference in formulation between morning and evening is, as it is stated: "To declare Your kindness in the morning and Your faith in the nights" ([Psalms 92:3](#)). In the morning, one must mention God's loving-kindness, while in the evening one is required to emphasize the aspect of faith.

21. Ein Aya, ad loc.

קסד. כל שלא אמר אמת ויציב שחרית ואמת ואמונה ערבית לא יצא יד"ח, שנאמר "להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות". הלילה לערך היום הוא כהכנה אל התכלית. מנוחת הלילה היא הכנה לעבודת היום, כן האמונה היא הכנה לשלמות הידיעה האמיתית שהיא דעת האמת בחסדי השי"ת, ובלא האמונה לא יבא אל קיום המצות וכל המדות המביאות בסוף להכרת האמת. ע"כ נחשבת האמונה כערך ההכנה, שהלילה נערך כמותה, נגד השגת השכל המוחש, ומחוייבת להמשיג בבאו אל תכלית גמר שכלו ע"י הדרכתו הטובה בדרך האמונה, ובשום אופן לא יבא לידיעת האמת זולת בהקדים לה ההכנה מהאמונה. גם באדם עצמו לא בכל עת יבריק לו ברק האמת, כדברי הרמב"ם בהקדמת מו"נ. ע"כ אם בעת שמאיר לו השכל יפה יכיר אמתת הדעות התוריות בהכרה עצמית, מפני שהוא אצלו יום לענין אור השכל, ומ"מ צריך הוא להיות תמיד חמוש באזור האמונה, כדי שתמצא שלמותו מקום להיות עולה ומאירה גם בסילוק מאור ברק השכלי, שנחשב לו כלילה מחזון האמיתיות. ע"כ הקדים לו יום ללילה, להעיר שנמצא לפעמים תדירים, שאחרי שכבר האיר אצלו היום בברק השכל, עכ"ז ישאר אח"כ בחשכת לילה. ע"כ צריך תמיד להיות מוכן להחזיק באמונה שהיא נר תמיד. ורמזו ג"כ בלבנה: לכי ומשלי ביום ובלילה!¹

Where does Hashkiveinu come from?

22. TB Brachos 4b

מתיב מר בריה דרביןא, בערב מברך שמים לפניך וישתמים לאתריה. ואי אמרת בעי לסמוך, הא לא קא סמוך גאולה לתפלה, דהא בעי למימר "השכיבנו"!

According to Rabbi Yohanan, it is a mitzva to recite *Shema* before the evening prayer. **Mar, son of Ravina, raises an objection** from a mishna: How can one do that? We learn in a later mishna: **In the evening, one recites two blessings prior to the recitation of *Shema* and two blessings afterward. And if you say that one must juxtapose redemption to prayer, doesn't he fail to juxtapose redemption to prayer, as he must recite: Help us lie down [*hashkiveinu*], the blessing recited after the blessing of redemption, which constitutes an interruption between redemption and prayer?**

אמרי: פינו דתקינו רבנו "השכיבנו" — כגאולה אריכתא דמנא. דאי לא תימא הכי, שחרית היכי מצי סמיה? והא אמר רבי יוחנן: בתחלה אומר: "ה' שפתי תפתח", ולבסוף הוא אומר: "יהיו לרצון אמרי פי".

They say in response: Since the Sages instituted the practice of reciting: Help us lie down, it is considered one extended blessing of redemption, and therefore does not constitute an interruption. As if you fail to say that the sections added by the Sages are considered no less significant than the original prayers, then can one

juxtapose redemption to prayer even in the morning? Didn't Rabbi Yoḥanan say: Before every prayer one recites the verse: "Lord, open my lips, that my mouth may declare Your glory" (Psalms 51:17) as a prelude to prayer? Afterward, one recites the verse: "May the words of my mouth and the meditations of my heart be acceptable before You" (Psalms 19:15). Doesn't the verse: Lord, open my lips, constitute an interruption between redemption and prayer?

— אלא הֵתָם כִּיּוֹן דְּתַקִּינוּ רַבָּנָן לְמִימַר "ה' שְׁפֹתַי תִּפְתָּח" — כַּתְּפִלָּה אֲרִיכְתָא דְּמִיָּא. הֵכָא נְמִי, כִּיּוֹן דְּתַקִּינוּ רַבָּנָן לְמִימַר "ה'שְׁכִיבֵנו" — כַּגְּאוּלָּה אֲרִיכְתָא דְּמִיָּא .

Rather, there, since the Sages instituted that one must recite: Lord, open my lips, it is considered as an extended prayer and not as an interruption. Here, too, with regard to the evening prayer, since the Sages instituted to recite the blessing Help us lie down, it is considered as one extended blessing of redemption.

23. Ein Aya, ad loc.

כ. אלא כיון דתקיננו רבנן "ד' שפתי תפתח" כתפילה אריכתא דמיא, ה"נ כיון דתקיננו רבנן למימר "השכיבנו" כגאולה אריכתא דמיא. יש בזה הערה, כי אף שצריך האדם שישים כל מעייניו על ישועת הכלל, מ"מ צריך הוא להיות עסוק ג"כ בשלמותו הפרטית, אלא שצריך שתהיי כוונתו להאחד ע"י שלמותו אל הכלל, ובזה איננו נפרד מהכלל גם בהיותו עסוק בשלמותו הפרטית. ע"כ על סמיכות הגאולה לתפילה, שמורה שתהיי כל פנייתו לטובת הכלל, יש בהם הפסק, אלא שאינו הפסק גמור, כ"א כתוספת מכשרת לענין הסמיכות הזו, להוציא מדעת הסוברים כי ירצו לבקש רק שלמות הכלל, ומצד עצמם ילכו בשרירות לבם.

24. Siddur Avodat Halev

He promised through the prophets (*Hiddushei HaRim*).

גָּאֵל יִשְׂרָאֵל ... הַשְּׂכִיבֵנוּ – *Who redeemed Israel... Lay us down.* In *Shaharit* we follow the Talmudic principle (*Berakhot* 4b) of *סְמִיכַת גְּאֻלָּה לְתַפְלָה* (the *Amida* must immediately follow the third *berakha* of the *Shema*) by avoiding any insertion. Yet in *Ma'ariv*, there are several insertions between the third *berakha's* **גָּאֵל יִשְׂרָאֵל** ("Who redeemed Israel") and the *Amida*. The reason for this distinction is alluded to in the familiar verse **לְהַגִּיד בְּבֹקֶר חַסְדְּךָ, וְאֶמְוֹנְתְךָ בַּלַּיְלוֹת** – to speak of Your loving-kindness in the morning and Your faithfulness at night" (*Psalms* 92:3).

In the bright light of day we celebrate God's *hesed* (loving-kindness) with confidence in His promised redemption, whereas in the darkness of night it is our faith that sustains us in spite of the blackness. Thus in *Shaharit* there is a direct connection between the celebration of past redemptions and the anticipation of a quick and positive response to our *Amida* supplications. In *Ma'ariv* we are less able to see a direct link between the glorious redemptions of time past and the promises of a future one, hence the *halakha* permits these insertions that reflect the distance and delay between these events (R. Joseph B. Soloveitchik).

25. Koren Rav Soloveitchik Siddur

וְאֶמְוֹנָה כָּל זֹאת *And faithful is all this.* This third *berakha* constitutes the liturgical correlate of the third section of the *Shema* (*Vayomer*), whose motto is the exodus from Egypt, redemption. The fourth *berakha*, *Hashkivenu*, recited only in the evening, is a continuation of the third *berakha*, as it is described in the Talmud as a prolonged *ge'ula*. Since the explication of the creed of *Shema* is the main objective of *Birkot Shema*, they may serve as the most reliable and informative source as regards the basic elements of this creed. (*Worship of the Heart*)

Where does **Yiru Einenu** come from?

26. Tosfos, Brachos 4b

דאמר רבי יוחנן איזהו בן העוה"ב וכו' - ואנו שאומרים יראו עינינו ופסוקים אחרים אחר השכיבנו. נראה הואיל ותקינו להו רבנן ה"ל כגאולה אריכתא דתקינו לומר זה שבתוך כך יתפלל חבירו גם הוא ולא ילך מבהכ"נ עד שיגמור כל אחד תפלתו. וגם יש באותם פסוקים י"ח אזכרות כנגד י"ח ברכות דשמנה עשרה ואגב שתקנו לומר אותם פסוקים תקנו לומר חתימה של יראו עינינו. והלכה כר' יוחנן דברייתא מסייע ליה וכן פסק ה"ג. ואם כן יש לזוהר שלא לספר בין גאולה דערבית לשמנה עשרה. ומיהו בסדר רב עמרם פי' מה שאנו אומרים קדיש בין גאולה לתפלת ערבית לאשמעינן דלא בעינן מסמך גאולה דערבית לתפלה משום דתפלת ערבית רשות. ולא נהירא [דאם כן] ר' יוחנן סבירא ליה תפלת ערבית חובה דפלוגתא היא דרב ור' יוחנן והלכה כר' יוחנן. ונכון להחמיר ולהזהר מלספר בינתיים ואי תימא קשיא הלכתא אהלכתא דקיימא לן תפלת ערבית רשות והכא פסקינן כרבי יוחנן צריך לומר דאפילו אי סובר רבי יוחנן כרב דאמר רשות היא מכל מקום מחייב לסמוך. אם כן גם לנו יש לסמוך:

27. Rosh, Brachos Siman 5

ומנהג זה נהגו אותו ההמון, לפי שבימים הראשונים היו בתי כנסיות שלהם בשדות והיו יריאים להתעכב שם עד אחר תפלת ערבית, ותקנו לומר פסוקים אלו שיש בהם י"ח אזכרות כנגד... ותקנו אחר כך ברכת 'יראו עינינו' וקדיש. והשתא נמי שמתפללין ערבית בבית הכנסת, לא נתבטל המנהג הראשון

28. Siddur Avodat Halev

hara in our nature that pushes us to succumb to illicit temptation (R. Basil Herring).

בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם – *Blessed is the Lord forever*. This prayer was instituted in Geonic times (*Maḥzor Vitri*). It consists of nineteen verses, and mentions God's name nineteen times. It thus

safely together (*Tosafot Berakhot 2a*); (3) after a full day's labor some might be too tired to recite the full *Amida*, hence this could serve as a worthy substitute (*Abudarham, Ra'avad*); (4) during periods of oppression when Jews were forbidden to recite the *Amida*, they would

parallels the nineteen *berakhot* of the *Amida*. Various explanations are given for its insertion in the *Ma'ariv* service at this point: (1) As *Ma'ariv* is not obligatory, it replaces the *Amida* if the full *Amida* cannot be recited (R. Natronai Gaon); (2) it was added to allow latecomers to catch up so everyone could go home

quietly substitute these nineteen verses (*Rashba, Ba'al HaMinhagot*); even though we may no longer have these concerns, we maintain the earlier custom to recite it out of respect for past practice (*Rosh Berakhot 1:5; Abudarham*); (5) it replaces the repetition

29. Aruch Hashulchan 236:8-9

ויראה לי שכולם לדבר אחד נתכוונו, והיינו דאלולי היתה תפלת ערבית רשות או אלולי לא היתה סיבת היראה להתעכב בבית הכנסת שבשדות, לא היו באים לידי כך. אבל כיון שהיא רשות וגם היתה סיבת היראה התחילו להקל בהתפלה, והוקשה עליהם לבלי להתפלל כלל, ואמרו י"ח פסוקים אלו ויראו עינינו, ויש שהתפללו תפלת שמונה עשרה. וזהו שכתבו התוספות: "שבתוך כך יתפלל חבירו גם הוא וכו'", כלומר עד שאלו יאמרו הפסוקים יגמור זה תפלתו. והרא"ש כתב: עיקר התקנה שהיתה מפני היראה, ותר"י כתבו משום רשות, ותר"י ותר"י צריכי. אך מיהו על כל פנים אחרי שנתפשטה תקנה זו נעשה תקנה קבועה, וכגאולה אריכתא דמי. ובפסוקים אלו יש הרבה מענייני גאולה, וכן 'יראו עינינו' וברכת המלך בכבודו וכו' הכל מענייני הגאולה, וכן הקדיש עיקרו הוא על הגאולה העתידה, שאז יתגדל ויתקדש שמו יתברך, ובפרט להאומרים: 'ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה', שזהו עיקר הגאולה. ולכן אפילו הספרדים שאין אומרים פסוקים אלו, מכל מקום קדיש אומרים, מפני שקדיש הוה עיקר הגאולה. ולכן אף שמתחלה נתקן הקדיש בשביל פסוקים אלו כמ"ש הרא"ש ותר"י, וראיה שבשחרית ליכא קדיש אחר 'גאל ישראל', ואם כן הספרדים שלא נהגו בפסוקים אלו לא היה להם לומר קדיש גם כן, מכל מקום מפני קדושתו של הקדיש ומפני שהוא עיקר הגאולה נשאר הקדיש גם אצל הספרדים. (ופלא ברמב"ם שבפרק א' מקריאת שמע וסוף פרק ז' מתפלה לא הזכיר רק שתי ברכות לאחר קריאת שמע, ובסדר התפלה הזכיר כל הפסוקים ו'יראו עינינו' ע"ש, ולא הזכיר מאין באה תקנה זו, ואת הקדיש לא הזכיר כלל ע"ש)

ולכן בשבתות וימים טובים לא נהגו לומר אלו הפסוקים, מפני שאין מתפללים י"ח ברכות, וגם בהם לא היתה היראה כל כך, דשבת עצמו שומר את ישראל, וגם מפני שמקדימים אז זמן תפלה בעוד יום לא היו יריאים הכל להשאר שם. ואף על פי שברכת אבות תיקנו מפני המזיקים, כמ"ש בסימן רס"ח, מכל מקום בזה לא חששו, וגם חששו לטרהא דציבורא. ומכל מקום הקדיש נשאר כבחול מפני הטעם שבארנו, שהקדיש הוה עיקר הגאולה. והפסוקים שאומרים בשבת: "ושמרו", וביום טוב: "וידבר משה", ובראש השנה: "תקעו", וביום הכיפורים: "כי ביום הזה וגו'", לא ידענו מתי נתקנו, ויתבאר בסייעתא דשמיא בסימן רס"ו.

The WHAT

What if I said Bracha 2 before Bracha 1?

One still has done one's job.

What if I started Bracha 1 in the morning using the starting Bracha for the one at night?

In the middle of the Bracha one must "yotzer ohr uvoreh choshech" where one is and continue from there. If one finished the Bracha, then one must repeat it properly.

What if I said Bracha 1 in the morning correctly but then closed it with the Bracha at night conclusion?

One does not fulfil one's Bracha correctly.

Rabbi Ya'akov Trump

obligation and must repeat the

